

5.
diel

JØRN LIER HORST
HANS JØRGEN SANDNES

OPERÁCIA LETNÝ OSTROV

DETEKTÍVNA KANCELARIA č. 2

premedia

DETEKTÍVNA KANCELÁRIA č. 2

JØRN LIER HORST
HANS JØRGEN SANDNES

OPERÁCIA LETNÝ OSTROV

preklad Zuzana Demjánová

premedia

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis

Vydanie tejto knihy vychádza
s láskavou podporou nadácie NORLA

Jørn Lier Horst: Operácia Búrkové mračno

Prvé vydanie

Z nórskeho originálu Operasjon Sommerøya preložila Zuzana Demjánová, redakcia Stanislava Longauerová. Vyšlo vo vydavateľstve Premedia, Bratislava 2022, ako jeho 292. publikácia.

Piaty diel série Detektívna agentúra č. 2, určené pre deti od 6 do 9 rokov.

Copyright © Jørn Lier Horst 2014

Illustrations copyright © Hans Jørgen Sandnes 2014

Translation © Zuzana Demjánová, 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia, 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

ISBN 978-80-8242-125-8

OBSAH

1	Unášaný vlnami	7
2	Priviazaný	13
3	Ťažný čln	21
4	V prístave	28
5	Závesný motor	36
6	V kancelárii	43
7	Letný ostrov	50
8	Dom v lese	57
9	Kôľňa	63
10	Ďalekohľad	71
11	Na úteku	78
12	To sú oni!	85
13	Polievka	92
	Osmov doslov	98

DETEKTÍVNA KANCELÁRIA č. 2

TIRIL

- pravdepodobne najdrsnejšie dievča v Riečanoch. Nebojí sa konať, keď všetci ostatní váhajú. Vynaliezavá, športový typ, vie, kde hľadať informácie.

OLIVER

- bystrý detektív, len čo je pravda. Vidí, čo iní nevidia. Rád si zaje. Hĺbavý typ. Technicky zameraný. Pohotový, má rád dobrodružstvo.

OSMO

- pravý stopovací pes, má nos na záhady.

BRUNO BÚRKA

– všetkými vetrami ošlahaný lodný kapitán. Kam sa plaví on, plaví sa aj jeho fajka.

VILIAM VLNOSEN

– bradatý, sivý morský vlk, ktorý sa najlepšie cíti na širšej slanej vode.

JOHAN HALIERSEN

– hrdý majiteľ lode s hromadou peňazí v banke, namyslený horenos.

EVEN RUD

– vodák, lode sú jeho koníčkom. Hlavne pokojne, znie jeho heslo – a potom nech káva tečie prúdom.

MAX „VEĽKÝ“ MAXMAN

– objemný milovník jedla, leta a slnka.

PETER PALETA

– ryšavý zmatkár s umeleckými sklonmi, ktorý nemá nikdy ďaleko k úsmevu.

Prvá kapitola
UNÁŠANÝ VLNAMI

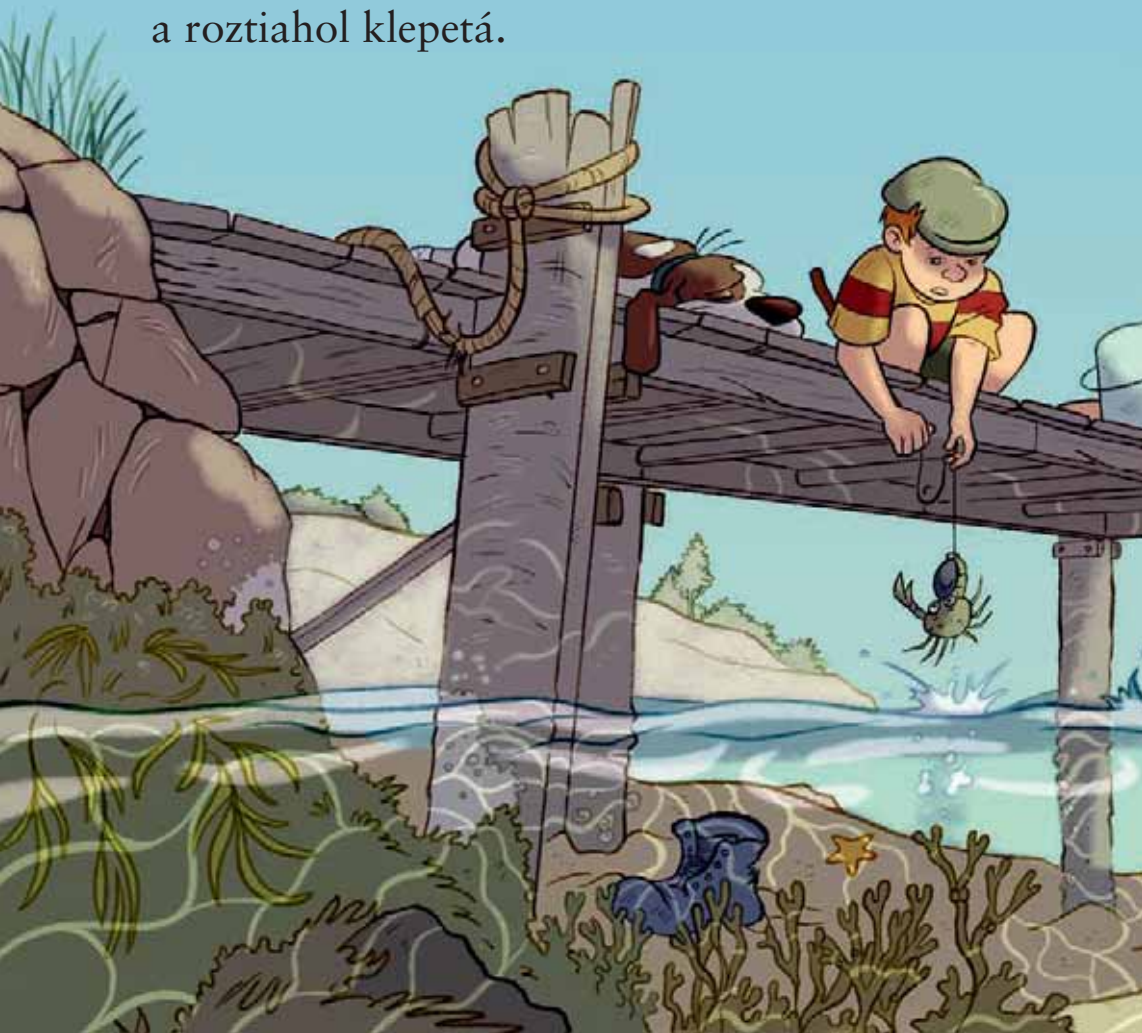
Bol krásny letný deň. Na prenikavo belasej oblohe sa len sem-tam objavil ľahký obláčik. Bolo horúco, no povieval slabý vánok, takže nebolo dusno.

Tiril s Oliverom ležali na móle a chytali kraby. Osmo sa usalašil vedľa nich a unave-
ne odfukoval.

Cez priezračnú vodu dovideli na rozlá-
mané mušle pripevnené k štipcom, ktorými
boli zakončené šnúry, čo držali v rukách.
Všimol si ich aj veľký krab a rýchlymi
krôčikmi k nim zamieril, bokom – ako to

kraby robia. Kúsok od Oliverovej návnady zastal a chytil klepetkom úlomok mušle.

Oliver ho vytiahol. Už ich ulovil štrnásť, no ani jeden nebol taký veľký ako tento. Striasol ho zo štipca do vedra k ostatným a sledoval, ako po chvíli lozenia znehybnel a rozťahol klepetá.

Oliver si ľahol na chrbát a zažmurkal do slnka. Vysoko nad nimi poletovalo v kruhu niekoľko čajok.

„Nudím sa,“ postážoval sa a stiahol si šiltovku do čela. „Nič sa nedeje. Už štyri dni len chytáme kraby.“

„Pustíme ich naspäť na slobodu?“ spý-

tala sa Tiril a aj ona vytiahla z vody svoju udičku.

„Áno, pusti ich,“ odvetil Oliver spod čiapky. „Aby sme ich mohli zajtra znova pochytať.“

Tiril vstala, zobrala do ruky vedro a vytriasla ho ponad okraj móla do vody. Chvíľu sledovala, ako kraby miznú v chumáčoch rias na dne, až potom zodvihla pohľad. Slnko bolo vysoko a tenká, sivá línia, ktorá oddeľovala more od oblohy, sa v horúcom vzduchu chvela.

Na mori sa pohojďával akýsi čln.

Zdalo sa, akoby v ňom nikto nebol a vyzeralo to, že vlny si s ním robia, čo sa im zachce. Unášali ho.

„Zvláštne,“ zamrmlala a položila prázdne vedro na mólo.

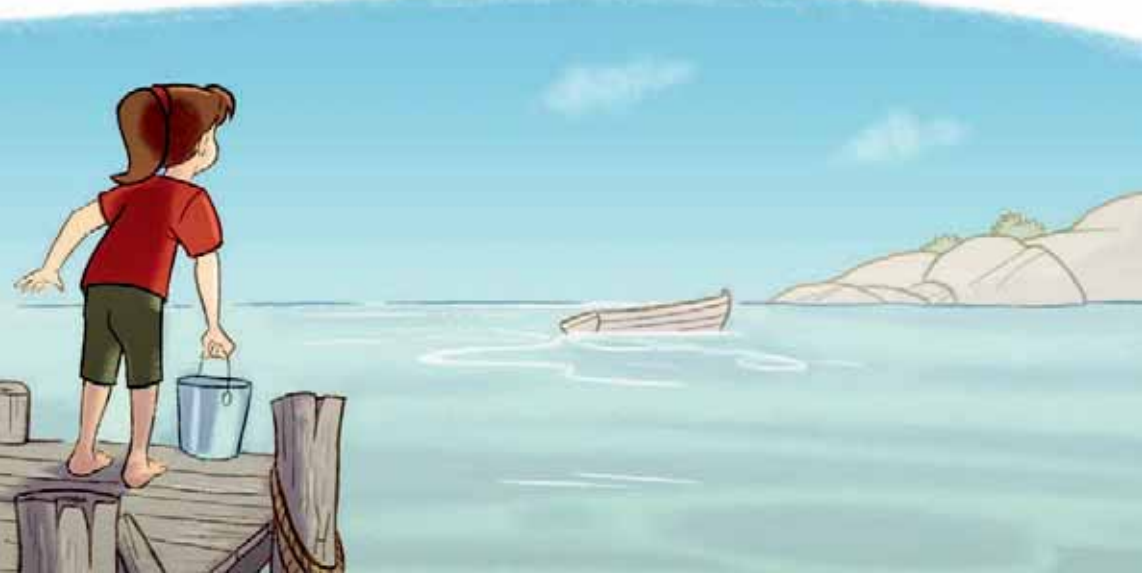
„Čo je zvláštne?“ spýtal sa Oliver a posunul si šiltovku vyššie.

„Ten čln, tamto,“ vysvetlila Tiril a ukázala prstom.

Oliver si sadol. Od fjordu sa odrážali slnečné lúče a oslepovali ho.

Prižmúril oči a zahľadel sa na čln.

„To je zvláštne,“ prikývol. „Je prázdny.“

Stáli na móle a nespúšťali oči z člna, čo sa k nim blížil. Zletela naň čajka a usadila sa na korme.

„Zrejme sa uvoľnilo lano, ktorým bol priviazaný...“ zauvažovala nahlas Tiril. „... azda k nejakej lodi alebo k mólu.“

„Možno,“ súhlasil Oliver, no zahryzol si pochybovačne do pery.

Čln bol teraz ani nie päťdesiat metrov od móla. Čajka, čo sedela na jeho okraji, vzlietla a zamierila k brehu. V tej chvíli zakryl slnko biely oblak. Farby zmatneli, zavanul vietor a Tiril nevdojak striaslo.

„A čo ak na palube predsa len niekto je,“ poznamenal Oliver. „Možno ho len nevidíme, možno leží na dne člna.“